

Hồi 278

Dĩ mệnh vi chú

Yến Phi lao ra ngoài cửa quán ăn, cảnh tượng đập vào mắt khiến chàng như bị đánh một quyền nặng vào giữa ngực đau đớn tới mức nghẹn thở.

Cao Ngạn bị người tóm lấy yết hầu kéo lê đi, hai chân rời khỏi mặt đất, hai tay buông thõng, đầu ngửa lên trời một cách không tự nhiên, thoáng trông như thể đột nhiên cao hẳn lên.

Kẻ hành hung mặc trang phục võ sĩ màu đen, thân hình chỉ bằng người bình thường, nhưng bá khí hiếp người, bên lưng giắt một hàng phi đao, ánh mắt sắc nhọn tựa hồ xuyên thấu mọi sự đang nhìn chàng không chớp, nét cười khoe miệng không ngừng lan tỏa, cuối cùng biến thành một nụ cười ngạo mạn.

Người đi đường xô nhau bỏ chạy, không người nào đủ dũng khí đứng lại coi nhiệt náo, càng hiển lộ hoàn cảnh Yến Phi đang đối diện đáng sợ như thế nào.

Dòng ngựa xe qua lại như nước chảy bị chặn hết lại, con đường đang nhộn nhịp là thể mau lẹ trở nên yên tĩnh như quỹ vực, hàng trăm bang đồ Lương Hồ bang hiện thân trên mái ngói các nhà đối diện giương cung lắp tên nhắm vào Yến Phi.

Hơn chục người từ nhà hàng bên đối diện xông ra, trong số đó có cả Hác Trường Hanh, số còn lại từ thể hình khí độ cho thấy toàn là cao thủ tối tinh nhuệ của Lương Hồ bang.

Cả con người Yến Phi tỉnh táo hẳn lên.

Từ sau khi nắm được bí mật Tiên môn Yến Phi luôn ở trong trạng thái mơ mơ màng màng, đôi lúc do tình thế khẩn trương có tỉnh táo hơn, nhưng đại đa số thời gian vẫn bị sự phát hiện "chân tướng" của Tiên môn như âm hồn bám riết, cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt đều là ảo ảnh, đều là sản phẩm của tâm trí, giống như một giấc mộng không có thực.

Chính trạng thái tâm lý kỳ dị đó khiến chàng cảm giác làm gì cũng không có chút liên can, tốt nhất là tìm chuyện gì đó thật nguy hiểm kích thích để làm, sao cho bản thân có thể trở lại với cuộc đời hiện hữu, quên đi chuyện Tiên môn. Vì vậy chính do tâm tình này mà chàng chịu theo Cao Ngạn đi làm chuyện điên rồ.

Nhưng hiện thực tàn khốc trước mắt đã khiến chàng tỉnh giấc, hiểu rõ rằng cục diện sinh tử này vốn có nguyên tắc bất di bất dịch, rõ ràng cái chết sẽ kết liễu tất cả, Tiên môn hay Động thiên phúc địa cái gì đó đều chẳng để làm gì.

Tại thời khắc này, Tiên môn không còn làm chủ tâm trí chàng nữa, bởi chàng phải dẫn thân ứng phó hình thế ác liệt biến hóa rất mau lẹ này.

Một đêm ân ái của Cao Ngạn đã đi tong, vấn đề lớn nhất bây giờ là làm sao mang Cao Ngạn chạy đi.

Yến Phi bình tĩnh lại, tập trung tinh thần vào Cao Ngạn, lúc này mới cảm giác hấn vẫn còn thở, đương nhiên chỉ cần đối phương tăng thêm chút kinh lực thì khẳng định Cao Ngạn sẽ nhất mệnh ô hô.

Trầm giọng nói: “Nhiếp Thiên Hoàn!”.

Nhiếp Thiên Hoàn cười ha hả: “Không phải Yến huynh đang bận bịu không thể phân thân ư? Vì sao lại rảnh rỗi tới Lưỡng Hồ thăm Nhiếp mỗ, lẽ ra nên báo trước một tiếng để mỗ có thể tận tình địa chủ”.

Nói xong vung tay một cái, Cao Ngạn thân hình cứng đờ bay vèo sang một bên, bên cạnh một lão già cao gầy vụt xuất hiện chụp lấy thắt lưng nâng lên nhẹ như không, lui lại biến mất trong cửa tiệm phía sau.

Yến Phi thần sắc bất biến, lúc này chàng đã tiến vào trạng thái tâm linh hoàn toàn trong sáng rạng rỡ, không chút tạp niệm, Nhật Nguyệt Ly Thiên đại pháp toàn lực vận hành, nhưng không còn là công pháp trước đây nữa mà là đã trải qua tam bội hợp nhất minh bạch tâm pháp để dung hòa Đan Kiếp và Thủy Độc, uy lực sau này có thể khai khởi Tiên môn, vượt sang bờ bên kia sinh tử.

Cùng lúc, chàng cũng nắm được công lực Nhiếp Thiên Hoàn nông sâu thế nào.

Nhiếp Thiên Hoàn không hổ danh hắc đạo bá chủ uy vọng nhất Nam phương, công lực theo sát Tôn Ân, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của chàng, thảo nào Giang Hải Lưu phải ngậm hờn trong tay lão.

Cho dù là đơn đả độc đấu, với bản lĩnh hiện nay của Yến Phi cũng không dám nói là chắc thắng, huống hồ Nhiếp Thiên Hoàn nhất quyết sẽ không để chàng có cơ hội quyết đấu công bằng mà sẽ dùng mọi thủ đoạn và lực lượng đưa chàng vào đất chết.

Chủ động nằm trong tay đối phương.

Nhiếp Thiên Hoàn không giết chết Cao Ngạn là muốn dụ chàng động thủ cứu người, nếu không bằng thân thủ của Yến Phi toàn lực phá vây đào tẩu, Nhiếp Thiên Hoàn cũng không ngăn được chàng.

May sao trong hoàn cảnh tệ hại này, chàng có được một ưu thế duy nhất, đó là chàng có thể cảm ứng được Cao Ngạn.

Hác Trường Hanh cười nói: “Yến huynh yên tâm, Cao thiếu gia là bằng hữu của Thanh Nhã, bọn ta sẽ tiếp đãi hần tử tể”.

Yến Phi thầm chửi Hác Trường Hanh hèn hạ.

Nếu Cao Ngạn nghe thấy câu nói vừa rồi không đau lòng thổ huyết mới lạ. Tuy Hác Trường Hanh nói rất lọt tai, nhưng không khác gì ám thị Doãn Thanh Nhã bán đứng Cao Ngạn, mang chuyện nàng và hần báo cáo tường tận cho đám Hác Trường Hanh, còn Hác Trường Hanh vì hiểu rõ tính cách Cao Ngạn sẽ đoán ra hần bất kể chuyện gì tìm đến Lương Hồ, vì vậy mới bố trí thiên la địa võng đợi Cao Ngạn đâm đầu vào. Ba Lãng là địa đầu của Lương Hồ bang, thêm nữa Cao Ngạn dò la tin tức Lương Hồ bang khắp nơi khiến hành tung bại lộ, dẫn đến cục diện khó khăn này.

Nếu giết được Yến Phi, bất luận là đơn đả độc đấu hay dùng số đông áp đảo, Lương Hồ bang lập tức có thể rửa sạch oán hận, trung chấn thanh uy vang dội Nam Bắc võ lâm.

Tôn Ân còn chưa làm được, Nhiếp Thiên Hoàn làm được ư?

Yến Phi mỉm cười hướng về phía Hác Trường Hanh: “Chuyện đó đương nhiên, Hác huynh nếu bực đãi Cao Ngạn, ta khẳng định Doãn cô nương sẽ thí mạng với ngươi, không tin cứ thử đi”.

Hác Trường Hanh lộ vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ đến tình huống Yến Phi vừa nói, biểu hiện này của hần khiến Yến Phi nhẹ người, hiểu rằng Doãn Thanh Nhã không bán rẻ Cao Ngạn.

Nhiếp Thiên Hoàn ung dung nói: “Tiểu đồ của ta sẽ không rỏ một giọt nước mắt vì cái chết của một gã Hoang nhân”.

Cao thủ và chiến sĩ bên địch dần hết ra phía trước, rõ ràng biết rằng Yến Phi sẽ không bỏ Cao Ngạn mà đi, vì vậy tập trung lực lượng ứng phó Yến Phi nếu chàng cố chết xông tới cứu người. Thủ đoạn này rất cao minh, trừ phi ở chỗ bình nguyên rộng rãi, nếu không ở trung tâm thành thị đông người dù có bao nhiêu người đi nữa muốn ngăn chặn một cao thủ tuyệt đỉnh như Yến Phi căn bản là không làm được.

Yến Phi tiến lên hai bước ra tới mặt đường, cách Nhiếp Thiên Hoàn không đến ba trượng, cười nói: “Chiếm địa bàn, tranh lợi ích chắc chắn là sở trường của Nhiếp đương gia, nhưng còn tâm sự con gái... Ông và ta đều không thạo”.

Nhiếp Thiên Hoàn hai tay chấp sau lưng chăm chú nhìn Yến Phi, bật cười: “Không thạo cũng được mà thạo cũng được! Đêm nay chúng ta đứng đây không phải lúc thích hợp để thảo luận về tư tình nhi nữ!”.

Cho đến lúc này Yến Phi vẫn không có cách gì tìm ra sơ hở của Nhiếp Thiên Hoàn, cảm giác quen thuộc như khi chàng đối diện với Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân, từ đây mà suy Nhiếp Thiên Hoàn là cao thủ ở cùng thứ hạng.

Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn không rơi vào tình trạng như những người xung quanh.

Kể cả Hác Trường Hanh, mười bảy cao thủ đứng bên Nhiếp Thiên Hoàn bề ngoài tuy ra vẻ dũng mãnh không sợ chết, không coi Yến Phi ra gì, nhưng Yến Phi lại từ những biến hóa vi diệu trên phương diện khí thế của họ thấy rõ tinh thần khẩn trương và bất an xuất hiện theo di chuyển của chàng, cũng do đó để lộ ra mạnh yếu tốt xấu. Giả thiết một người bất kỳ trong số đó cùng chàng đơn đả độc đấu, bằng bản lĩnh liệu địch tiền cơ này, chàng có thể trong vòng vài chiêu lấy mạng đối phương. Mạnh nhất trong đám là Hác Trường Hanh e rằng cũng chỉ chịu nổi mười chiêu.

Riêng Nhiếp Thiên Hoàn thì khác hẳn, khí thế không hề xao động tựa như biển sâu thăm thẳm có thể duy trì mãi mãi trạng thái này.

Nhìn trên một góc độ khác thì kẻ võ công tệ nhất trong đám này cũng có thể chống được chàng một chiêu, mười bảy cao thủ cộng thêm Nhiếp Thiên Hoàn tuyệt không để chàng một cơ hội thắng. Vì vậy trận này cần phải đấu trí không đấu lực.

Đối phương cũng sẽ không chủ động tấn công vì đã có con tin trong tay, có thể ung dung chờ đợi chàng xông đến phá ải, Nhiếp Thiên Hoàn sẽ cho thủ hạ dùng xa luân chiến trước tiên tiêu hao công lực chàng, làm giảm sút nhuệ khí chàng, ăn mòn đấu chí chàng, còn lão sẽ đứng bên áp trận chờ cơ hội xuất kích, chiến lược này sẽ đẩy chàng Yến Phi vào cục diện kiệt sức mà chết.

Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.

Yến Phi có chút cảm giác “trùng phản nhân thế”, chàng cần phải sử dụng năng lực toàn thân mới có khả năng đưa Cao Ngạn trốn khỏi trùng vây.

Hốt nhiên cao giọng nói: “Không biết bằng hữu vừa rồi mang Cao Ngạn đi tôn tính đại danh là gì vậy?”.

Từ trong cửa hiệu truyền đến âm thanh của lão già cao gầy: “Bản nhân dưới trướng Nhiếp bang chủ, Động Đình đường, Hữu Long tướng Mã Quân, đa tạ Yến huynh có lòng hồi han”.

Yến Phi tự nhủ người này bất luận võ công khí độ đều không dưới Hác Trường Hanh, vì vậy mới được giao trọng nhiệm giám quản Cao tiểu tử.

Ánh mắt quay lại Nhiếp Thiên Hoàn, khẽ cười nói: “Nhiếp đương gia có dám cùng ta đánh cược một ván không?”.

Bên cạnh Nhiếp Thiên Hoàn một tráng hán thô hào hét to: “Thì ra Yến Phi người lại quay quắt như đàn bà. Phi! Là đàn ông thì ra tay cứu người, đừng phí thì giờ quý báu của bọn ta”.

Yến Phi quay đầu lại nhìn, thấy đó là một người trong tay cầm thanh Hồ Nha đao cán dài. Loại trường đao đặc chế này rất có uy lực khi chém xuống. Thời Tam quốc thanh Yểm Nguyệt Long đao Quan Vân Trường sử dụng cũng thuộc loại này. Hồ Nha đao của người này sử cán dài bốn thước, lưỡi đao dài một thước, từ thể hình khí phách có thể dự kiến khi giao chiến y có tác phong dũng mãnh lấy công làm chủ.

Yến Phi chậm rãi nghiêm chỉnh nói: “Vị huynh đài này xưng hô thế nào?”.

Bên cạnh tráng hán nọ một hán tử trung niên nho sinh tỏ vẻ khinh thường nói: “Đến Bà Dương đường đường chủ ‘Hồ Đao’ Chu Thiệu mà còn không biết, Yến Phi người là cái loại gì vậy?”.

Từ vị trí Chu Thiệu đứng, lại thêm thân phận Bà Dương đường đường chủ của y có thể thể biết địch nhân trước mặt nếu không kể Nhiếp Thiên Hoàn thì Hác Trường Hanh và Chu Thiệu võ công cao nhất. Mã Quân là người đã bắt Cao Ngạn vào cửa hàng cũng cùng thứ hạng, đều là cao thủ đủ sức đảm đương một phương diện.

Nhiếp Thiên Hoàn đưa tay ngăn thủ hạ chửi bới Yến Phi, khẽ cười nói: “Trong tay Yến huynh còn có con bài gì ư?”.

Yến Phi thầm khen Nhiếp Thiên Hoàn lão luyện, chỉ một câu hỏi ngay mấu chốt vấn đề, võ võ Diệp Luyện Hoa sau lưng, cười nói: “Muốn đánh muốn chạy đều do Yến Phi ta tác chủ, đó không tính là một con bài sao?”.

Nho sinh nọ liền tiếp buông ra mấy tiếng ‘thối, thối, thối’ nghe rất khó chịu, đoạn bằng giọng the thé mỉa mai: “Té ra Yến Phi lại là một tiểu quỷ nhát gan như vậy, thật không ai ngờ!”.

Nhiếp Thiên Hoàn vừa kịp nhả mặt, Yến Phi đã bật cười: “Vị nhân huynh kia mời tới đơn đả độc đấu với ta, nếu trong vòng mười chiêu ta không lấy được mạng chó của mi, Yến Phi ta sẽ vung kiếm tự tận có được không? Coi xem ai là quỷ nhất gan. Ấy! Còn một điều nữa, ngàn vạn chớ cho ta biết người là ai, vì lão tử không thèm biết điều đó”.

Nho sinh lập tức im bật, mặt đỏ bừng, mắt lộ hung quang.

Nhiếp Thiên Hoàn bực tức lườm người nọ, quay sang Yến Phi: “Xin Yến huynh đặt cược”.

Yến Phi thầm nhủ Nhiếp Thiên Hoàn mới đáng là một nhân vật, nói: “Nếu bản nhân trong nửa canh giờ cứu được Cao Ngạn, liệu Nhiếp đương gia có chịu để Doãn cô nương gả cho Cao Ngạn, tuyệt không đứng giữa ngăn trở hay không. Đương nhiên trong thời hạn đó Nhiếp đương gia không được đụng đến nửa sợi tóc của Cao Ngạn”.

Mọi người đều ngạc nhiên không ngờ trong tình huống chẳng thích hợp Yến Phi lại đề xuất điều kiện cá cược như thế.

Ngay cả Nhiếp Thiên Hoàn cũng ngẩn người, nét mặt khó xử.

Hác Trường Hanh là người hiểu rõ tâm ý Nhiếp Thiên Hoàn nhất, hắng giọng một tiếng nói: “Thanh Nhã được chiều quen tính, chẳng ai quản được, dù là bang chủ lão nhân gia đồng ý cũng không cách gì bảo đảm Thanh Nhã chịu gả cho Cao Ngạn”.

Nhiếp Thiên Hoàn là một vị bá chủ hắc đạo, nhưng lại là người cực kỳ chú trọng quy củ giang hồ, một khi đã答应 ứng mà lại bị Yến Phi thành công cứu Cao Ngạn sẽ không thể không y ước hành sự. Vì vậy dù Hác Trường Hanh cho rằng ván bài này đối với bọn hắn trăm lợi không một hại, Yến Phi không tránh khỏi chiến đấu cật lực mà chết, vẫn không thể không đại diện Nhiếp Thiên Hoàn thuyết minh rõ ràng điều kiện.

Yến Phi có thêm chút hảo cảm với Hác Trường Hanh, tỏ ra độ lượng: “Chuyện tình cảm hai bên vui vẻ với nhau để bọn họ tự quyết định. Chỉ cần Nhiếp đương gia và Hác huynh không thọc gậy bánh xe, đến khi Cao Ngạn quay lại tìm Doãn cô nương hai vị chớ hô đánh hô giết là được”.

Nhiếp Thiên Hoàn bật cười: “Hoang nhân quả thật khác người. Được! Mọi người quyết định như thế. Bất quá nếu Yến huynh trong nửa canh giờ không có cách gì cứu Cao Ngạn ra, còn chúng ta lại chưa thể đưa Yến huynh vào chỗ chết, chuyện này sẽ kết liễu thế nào?”.

Yến Phi cười vang: “Đương nhiên coi như ta thua, ta sẽ tự tử trước mặt Nhiếp đương gia”.

Từ Nhiếp Thiên Hoàn đến các tiền thủ phục trên mái ngói đều lộ vẻ như trông thấy một gã điên.

Yến Phi đương nhiên hiểu rõ bọn họ nghĩ gì, bởi chỉ cần Mã Quân đem Cao Ngạn chuồn đi xa, tùy tiện tìm nơi nào ẩn nấu chàng nhất định là chết.

Ngờ đâu mắc xích này chính là một bộ phận tinh xảo nhất trong chiến lược của Yến Phi, bởi cách này ít nhất cũng có thể khiến địch nhân có thứ để trông cậy vào, không quá mạo hiểm.

Nhiếp Thiên Hoàn quát lớn: "Phóng tên!".

oOo

Đồ Phụng Tam ẩn mình trong hoa viên nhỏ ở trung viện Hầu phủ chờ cung hầu đại giá Hầu Lượng Sinh.

Y hiểu tương đối rõ cuộc sống của Hầu Lượng Sinh, bởi Hầu Lượng Sinh là một kẻ độc thân, mà cũng là một người làm việc như điên.

Mấy năm trước Hầu Lượng Sinh một mình từ Lĩnh Nam tới theo Hoàn Huyền, trở thành một trong số rất nhiều thực khách của Hoàn Huyền, nhưng không hề thành gia lập thất.

Bản thân Hoàn Huyền là một người bác học đa tài, đặc biệt là về văn học, vì vậy đối với văn chương của người khác kén chọn rất kỹ, cũng khiến y tự phụ về tài năng cao môn. Hầu Lượng Sinh chính nhờ viết văn rất hay mà được Hoàn Huyền coi trọng, cùng một phụ tá nữa là Khuông Sĩ Mưu trở thành mưu thần tâm phúc của Hoàn Huyền.

Lúc này Đồ Phụng Tam ẩn thân trên một cây cao trong vườn nhìn xuống thư phòng nằm ở trung viện. Mỗi đêm Hầu Lượng Sinh về phủ đầu tiên đều tới thư phòng làm việc, hy vọng lần này không ngoại lệ.

Y từng hoài nghi đến tận bây giờ Hầu Lượng Sinh vẫn chưa lấy vợ để con là vì nhìn rõ tính cách phản phúc khó dựa của Hoàn Huyền, vì vậy không muốn bị liên lụy vì gia đình, mà vì cưới hổ khó xuống, đành tiếp tục phục vụ Hoàn Huyền. Hầu Lượng Sinh cũng giống Đồ Phụng Tam hiểu rất nhiều chuyện của Hoàn Huyền, bất luận trốn xa bao nhiêu với thế lực của Hoàn Huyền vẫn có thể giết người diệt khẩu.

Phòng vệ trong Hầu phủ không đặc biệt gia tăng, càng không thể gây khó dễ cho hạng cao thủ như Đồ Phụng Tam.

Đang khi Đồ Phụng Tam nghĩ tới nghĩ lui chợt trong tâm máy động ngẩng nhìn về phía bên trái, vừa kịp chớp được một bóng đen vượt tường tiến vào, nhô lên hụp xuống mấy cái

đã tới bên thư phòng, cũng giống Đồ Phụng Tam nhảy lên một cây lớn, ẩn mình trong đám cành lá xum xuê.

Coi cách đối phương vào từ cửa chính thư phòng tựa như rất phối hợp với kế hoạch hành thích của Đồ Phụng Tam từ cửa sổ phía sau xông vào.

Lúc này hai tiểu tử từ tiền viện đi tới vào thẳng thư phòng đốt đèn lên, đoạn mở cửa sổ, biểu hiện rằng Hầu Lượng Sinh sắp đến nơi.

Con chấn động trong lòng Đồ Phụng Tam vẫn chưa ngừng lại.

Y nhãn lực cao minh, tuy chỉ nhìn một cái đã biết đối phương không những là cao thủ nhất đẳng, mà từ thân hình thể thái biết rằng đó là một nữ nhân. Trên giang hồ cao thủ nữ tính tuyệt không nhiều, nổi danh nhất đương nhiên là Ni Huệ Huy, bất quá điều này rất ít khả năng.

Rốt cuộc là ai?

Hai tử nữ dọn dẹp một hồi liền rời khỏi thư phòng, tiếp đó hai gia tướng đến canh giữ ngoài cửa. Hai người đều là cao thủ, tuy nhiên so với Đồ Phụng Tam và vị nữ tử thần bí họ còn kém xa. Nếu đột nhiên tấn công, bảo đảm không chịu nổi mấy chiêu.

Thật ra nữ nhân đó là ai? Chắc chắn không có hảo ý, chẳng lẽ cũng muốn ám sát Hầu Lượng Sinh? Phải chăng cũng vì sự quan trọng của Hầu Lượng Sinh đối với Hoàn Huyền?

Nữ tử này bận y phục dạ hành, trên đầu còn bịt bằng mũ chùm, toàn thân choàng trong tấm vải đen, theo lý không phải là Sở Vô Hạ, bởi nếu là ả căn bốn không cần lén lút như vậy, rất nhiều khả năng dùng chân diện mục hành sự, càng không sợ gì có người biết.

Chỉ có người biết rõ Hoàn Huyền mới hiểu giết được Hầu Lượng Sinh là đã kích nặng đối với Hoàn Huyền. Hầu Lượng Sinh còn có một thứ Hoàn Huyền phải trông cậy vào, đó là công phu sưu tập tin tức. Gã là tai mắt Hoàn Huyền, mọi tin tức đều do gã phân tích kỹ càng trước rồi mới báo cho Hoàn Huyền.

Tiếng chân bước từ phía hậu viện vọng đến.

Đồ Phụng Tam ngẫm thử dài, mình nên làm thế nào đây? Có nên khôn ngoan chọn cách bàng quan nhìn nữ thích khách xuất thủ, đợi thị giết chết Hầu Lượng Sinh rồi mới ngấm bả đi, lợi dụng đêm tối rời khỏi Giang Lăng.

Ánh đèn lung linh từ phía tiền viện chiếu tới, Hầu Lượng Sinh xuất hiện trong tầm mắt, hai hộ vệ đi trước cầm đèn dẫn đường, Hầu Lượng Sinh chấp tay bước đi, cặp lông mày nhăn tít, hiển nhiên đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Đồ Phụng Tam lòng đầy cảm khái, Hầu Lượng Sinh vốn không phải là người xấu, nhưng vì sai lầm phụng sự Hoàn Huyền mà bây giờ chuốc lấy tai họa các phương thích khách kéo đến.

Lần này Hầu Lượng Sinh chết chắc, dù nữ thích khách không thể đắc thủ, thì còn có Đồ Phụng Tam.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>